

8) Příběh o králi jménem Suraghu

V.58 Příběh o králi jménem Suraghu, který se nechal poučit od mudrce Mándavji.

VASIŠTHA pokračoval: Ó Rámo, nyní si vyslechni následující příběh. V Himálaji je hora jménem Kailása. Na úpatí hory žil horský kmen nazývaný Hémadžata, což znamená Zlatovlasí. Jejich králem byl Suraghu. Byl mocný, silný a moudrý. Byl obdařen poznáním Já a velmi nadaný v poezii a literatuře. Neznal únavu a neustále vykonával své povinnosti vládce, obdarovával či trestal všechny, kteří si zaslouží být obdarováni či trestáni. Při neustálé činnosti však bylo jeho duchovní poznání zakaleno.

SURAGHU přemítal: Lidé kvůli mně podstupují mnohá trápení. Jejich utrpení je moje utrpení. Měl bych jim poskytnout bohatství, aby se radovali, tak jak jsem se radoval já, když jsem zbohatl. Jejich radost je moje radost. Běda, tím, jak střídavě obdarovávám a trestám, střídá se i u mě radost a bolest.

Král byl tím velmi zarmoucen. Jednoho dne ho přišel navštívit mudrc Mándavja. Suraghu ho přivítal, poklonil se mu a náležitě ho uctil.

SURAGHU se zeptal: Pane, mučí mě starosti o to, zda dary či tresty, které dávám svým poddaným, se mi nevrátí. Prosím, pomoz mi získat nezaujatost a ochraň mě před předsudky a předpojatostí.

MÁNDAVIJA odpověděl: Všechny slabosti mysli ustanou, je-li tu vlastní úsilí založené na pochopení. A pochopení vyvstane u člověka, který je pevně zakotven v Sebepoznání, v poznání Já. Utrpení mysli se lze zbavit dotazováním se na podstatu Já. Člověk by měl zkoumat svoji mysl. Měl by se ptát, co jsou zač všechny nálady a pocity, jež v jeho mysli vznikají. Takovými dotazy mysl dozraje. Pokud tímto dotazováním uskutečníš svou pravou přirozenost, nebude se tě dotýkat nadšení ani sklíčenost. Mysl se vzdá minulosti a budoucnosti, a tím i svého odděleného fungování. Pak zakusíš nejvyšší klid a mír. Jakmile jsi ve stavu vyrovnanosti, cítíš soucit se všemi, kteří si libují v bohatství a světské moci. Dosáhneš-li poznání Já a vědomí se ti rozšíří na neomezené Vědomí, pak již tvá mysl neupadne do žumpy světa, podobně jako se slon neponoří do louže. Jen malá mysl hledá malá potěšení a malou moc.

Je-li tu poznání Nejvyššího, vzdá se mysl všeho. Než přijde poznání, měl by se člověk všeho zříci. Není to tak, že až člověk všechno odevzdá, přijde poznání Já. Ale zřekne-li se člověk všech představ a názorů, pak to, co zbude, je Já. V běžném životě je tomu podobně,

neboť člověk nedostane to, po čem touží, dokud se neodstraní překážky, které tomu brání.
A pro poznání Já to platí o to víc.

Mudrc Mándavja domluvil a odešel.